

INGEZONDEN

EERST GOED LEZEN — DAN CRITIEK.

Het nauwkeurig lezen van een publicatie schijnt niet gemakkelijker te zijn dan het maken van een inlay. Maar een critiek is gauw geschreven! Slecht gelezen — zonder ervaring — toch een vernietigend oordeel verkondigd.

Laat ik Collega *Wagenaar* allereerst uit den twijfel helpen over mijn ervaring op het gebied van de inlay. Sinds Mei 1932 werk ik onafgebroken over dit onderwerp, zoowel theoretisch als practisch. Sinds September 1932 doe ik dat met medewerking en onder voortdurend toezicht van zeer ervaren en betrouwbare tandartsen. Ik heb met de, in mijn publicatie beschreven en thans aan het Tandheelkundig Instituut onderwezen, methode zeer vele inlays zelf vervaardigd en onder mijn toezicht laten vervaardigen. Ik meen, dat mijn inzicht op dit gebied wel zoodanig is, dat ik in sommige onderdeelen een eigen meening kan geven.

Alle argumenten van Coll. W. zou ik hier stuk voor stuk kunnen weerleggen. Dat doe ik echter niet, alvorens ik hem de gelegenheid heb gegeven de oorspronkelijke publicatie eens nauwkeurig te lezen. Misschien zal hij dan wel op fig. 2, fig. 7 en fig. 8 het ovale plaatje opmerken, dat eenvoudiger en goedkoper is dan de naadlooze koperen bandjes, waarvan, na het uitsnijden, meestal niets overblijft, wat nog op een band gelijkt.

Over het bakje kan men lang theoretiseeren en veel teekenen. Maar hier komen te pas de gulden woorden van Witzel: „Man füllt keine Zähne mit der Schreibfeder”. Men moet het bakje in meerdere gevallen probeeren en werkelijk *precies* zooals het beschreven is. Dan komt men wel tot ander inzicht.

De mogelijkheid, dat er wel eens kleinigheden aan den afdruk ontbreken, ontloopt men met geen enkele afdruk-methode; een panacée moet nog gevonden worden.

De teekeningen bij mijn artikel laten geen „klassieke” caviteitpraeparatie der werkelijkheid zien, maar zijn goed-zichtbare lijnteekeeningen. De caviteitpraeparatie heeft immers met de afdruk-methode niets te maken, want deze hoort toch, naar den eersten eisch van Coll. W., in zooveel mogelijk gevallen bruikbaar te zijn.

Misschien begrijpt Coll. W. nu wèl, waarom ik in een artikel over een afdruk-methode geen aandacht wijd aan de caviteitpraeparatie.

De ervaring, dat hij betere inlays krijgt op een model van zilveramalgam, is voor Coll. W. zeer verblijdend. Wellicht zal hij zijn inlays minder tevreden bekijken, als hij behalve den uitgaven-post voor zilveramalgam in zijn boekhouding, ook nog de tabellen van volume-verandering van zilveramalgam in de dissertatie van *Dr. de Liver* (T. v. T. 1932) meer nauwlettend dan mijn artikel, bestudeeren zal.

Tenslotte ligt Utrecht niet achter bergen en dalen. Gaarne ben ik bereid Coll. W. en ook andere belangstellenden, in het Instituut de methode en haar resultaten te demonstreeren.

Daarnaast ben ik natuurlijk zeer belangstellend van de resultaten van Coll. W. kennis te nemen. Och, Collega, waarom zou ik nog meer schrijven? Ik nodig U uit tot een vriendschappelijke vergelijking voor het zelfde stel caviteiten. Maakt U de inlays volgens Uw methode (c.q. methode *v. d. Berg*) en ik op de door U gelaakte manier. Krijgen wij dan niet een betere basis voor beoordeeling?

E. FLAUMENHAFT.

* * *

Wij sluiten deze pennenstrijd met het uitspreken van den wensch dat ook onze lezers met de resultaten van den hierboven voorgestelden vergelijkenden arbeid mogen worden in kennis gesteld.

RED.